Carta oberta al Sr. President Pere Aragonés

written by Pere Grau i Rovira | 26 de maig de 2021

Molt honorable Senyor President,

La imprevisible confluència de fets molt diversos d'aquests darrers anys l'ha portat a ser investit com a 132è president de la Generalitat en un dels moments més difícils de la història de la nostra terra. Per endavant li desitjo molt d'encert i molts èxits en una de les tasques més ingrates que hom pugui imaginar. I dic això, per deixar clar que aquestes línies no van guiades pel desig de "rebentar" res sinó d'aportar-hi el molt modest granet de sorra d'un català ja molt vell, parlant clar de dos dels paranys que crec que poden enterbolir o obstaculitzar el camí que segueixi d'ara endavant.

No he estat mai dels que han qualificat Oriol Junqueras i altres polítics d'ERC amb adjectius desmesurats. No és el meu estil. Però sempre he dit que, admetent que actuessin amb sinceritat i amb bones intencions, creia que s'equivocaven en més d'un dels seus plantejaments principals. Em doldria que la persistència en algun d'aquests plantejaments posés un final massa prematur en la trajectòria d'un polític jove com vostè que encara pot fer serveis inestimables a la nostra pàtria durant una colla d'anys.

Parlo, en primer lloc, com no és gens difícil d'endevinar, dels dos anys de marge que vol donar al pretès "diàleg" amb el govern espanyol, però també de la seva repetida oferta als "comuns" que serà (amb gairebé absoluta seguretat) igual d'estèril. I ho serà, perquè la inclusió dels comuns al seu Govern o a la seva majoria parlamentària, vista la trajectòria dels dirigents "comuns" seria no un enfortiment sinó un afebliment per la fonamental diferència d'objectiu final amb

ells.

Ja fa vuit anys, quan J.A. Duran i Lleida encara perseguia somnis confederals com a solució al conflicte, en un article del 19.06.2013 al *Matí Digital* vaig escriure unes línies que ara són també aplicables al "diàleg fantasma" amb Madrid: "Evitem malentesos: cadascú i cada partit té tot el dret a defensar en tots els camps les idees o les solucions que cregui més encertades. Però hi ha una condició indispensable si hom vol ser pres seriosament: que les idees o les solucions proposades tinguin una possibilitat de ser realitzades". I en un altre article poques setmanes després, deia que, encara que passi tan sovint a tot arreu, no és digne donar gat per llebre i sovint (no sempre, per desgràcia) qui ho fa en rep les conseqüències.

No vull dir amb això que vostè quan defensa el "diàleg" vulgui donar gat per llebre. Però com que aquest "diàleg" donarà menys fruits que un camp de blat plantat a la sorra del desert, al final la ciutadania pot acabar creient-ho. Seria una llàstima. Cap, però absolutament cap indici, fa creure que la taula de "negociació" (que per Madrid sembla que només pot tenir el paper d'imposar el domini incontestat sobre les institucions catalanes) pugui portar resultats que la justifiquin. La repressió segueix, la negativa a parlar-hi de les qüestions que són clau per als catalans és repetida una vegada i una altra, i tant la debilitat de l'esquerra espanyola (diguem-ne així encara que no s'ho mereixi) com l'enfortiment i el fanatisme de l'extrema dreta fan més improbable que mai que el "diàleg" no sigui res d'utilitat en aquests anys vinents. Ni en dos, ni en quatre ni en els vint anys dels quals parlava Junqueras fa poc.

Em permeto interpretar aquest marge de dos anys com l'espai de temps que potser creu vostè imprescindible per enfortir la posició catalana i "obligar" Madrid a pactar una solució acordada. Però això només tindria sentit, crec jo, si mentrestant, com a mínim, s'aturessin o s'anul·lessin els

expedients contra els 3.000 catalans perseguits injustament per l'Estat. I això no ho consentirà l'embogit ultranacionalisme espanyol. I encara menys, si té la impressió que els catalans, amb govern o sense, segueixen dividits. I aquí entro en el segon parany. Les relacions del Govern de la Generalitat amb el Consell per la República.

Vostè ha dit que no vol governar "sota la tutela de ningú". És natural i ningú no li'n pot fer cap retret. Ara bé, Carles Puigdemont en la seva recent carta oberta, explica que aquesta tutela no ha entrat mai en les seves intencions (francament, és massa intel·ligent per proposar-se una cosa que no tindria sentit) sinó que és la que li han atribuït els seus detractors. I diu també, que vostè: "(…) ha de saber que compta, des del primer minut, amb la lleialtat de les dones i homes de JxCat. La meva, com a 130è president, sap que la té".

Això correspon als tres punts que Puigdemont demana en la seva carta per la relació entre els partits independentistes: respecte per als altres, que aquest respecte porti a una confiança mútua que s'enforteixi amb la lleialtat a tots als acords presos. No entraré aquí (seria dinamitar els límits d'un article) a analitzar quines amargues experiències han portat a aquesta formulació de Puigdemont. Però crec que l'enfortiment de l'independentisme, la capacitat de convicció i d'actuació del Govern que vostè ara presideix passa inexorablement per una col·laboració lleial entre aquest Govern i el Consell per la República (CpR). Cap dels dos ha de voler "tutelar" l'altre, sinó que dins del camp de cadascú arribar a la màxima eficiència. Cap dels dos s'ha de deixar influir per enemistats i rancúnies passades sinó pels fets i els reptes que hi ha al davant. I cap mesura que es prengui ha d'anar dirigida a afeblir el CpR, cosa que equivaldria que l'independentisme es disparés un tret al peu. Afeblir el CpR és afeblir la capacitat de maniobra de la Generalitat. Enfortir-lo, és enfortir-la. Així de senzill. No es tracta de dos espais antagònics, sinó de vasos comunicants, que ara puja

l’un, ara l’altre, segons el curs dels esdeveniments.

Per fer això, vostè té una condició molt favorable: la seva joventut. Desitjaria que vostè, en la seva tasca de màxim cap de la principal institució catalana no acceptés tampoc la “tutela” dels seus companys de partit marcats per ferides antigues, que ja no tenen res a veure ni amb els fets ni amb els que avui són els actors principals del drama. Comprenc molt bé com és de difícil tallar “cordons umbilicals”, amb els que han fet possible que vostè sigui avui on és. Però crec sincerament que si vostè vol passar a la història com un bon president, un moment o altre, més aviat que no pas més tard, no tindrà altre remei que fer-ho. I acabo aquí, encara que podria omplir pàgines i pàgines amb els meus benintencionats (i potser indesitjats) consells.

No sé si vostè llegirà mai aquestes línies. Però si em fes l’honor de llegir-les li repeteixo, sincerament i de tot cor, que li desitjo una trajectòria brillant i tot l’èxit del món. I, no cal dir, la força i el seny per a aconseguir-ho.